

[K. B. Andersen.]

talens ord herom. For socialdemokratiet betød årsmødet et glædeligt gensyn med, men også, som det desværre hurtigt viste sig, en beklagelig afsked med Kampmann som statsminister. Forhåbentlig vil Kampmann snart igen være rede til at tage del i offentligt liv, omend på mindre krævende og udslidende poster end hidtil.

Venstres årsmøde viste for åbent tæppe det ærede medlem hr. Erik Eriksens kendte store manværdighed. Liberal Debat — partneren til venstre — blev på det nærmeste udslettet i et knusende favntag, så hjerteligt og så altopslugende, at der næppe blev tid til at udveksle blikke med den retmæssige partner til højre. Og det ærede medlem, hr. Erik Eriksen udtalte anerkendende ord om den højtærede statsminister, når man nu skulle have en socialdemokrat på den post. Da statsministeren jo ikke godt kan kvittere for den slags hilsner i selve åbningstalen, skal jeg gerne på partiets vegne sende en tak tilbage til det ærede medlem og tilføje megen anerkendelse af det ærede medlem hr. Erik Eriksen som oppositionsleder — en post, mit parti både håber og tror han vil bevare i mange år fremover.

Når man skal tage stilling til åbnings-talen, er det naturligt først at se på kursværdien, som den tegner sig i Børsen. Der siges det, at det var en god, en alvorlig og en velholdt tale. Jeg kan være enig heri. Den højtærede statsminister benyttede lejligheden ikke alene til den næsten i telegramstil foretagne opremsning af kommende lovforslag, som der er tradition for at åbningstalen skal rumme for at opfylde grundlovens ord om „de af regeringen påtænkte foranstaltninger“, men også virkelig at give den redegørelse for „rigets almindelige stilling“, som grundloven også nævner. Den højtærede statsminister gjorde det ganske klart og gentog, at

„uden økonomisk balance kan den høje beskæftigelse ikke fastholdes“.

I denne forbindelse talte den højtærede

statsminister både om nødvendigheden af tilbageholdenhed fra alle sider og om, at forpligtelsen hertil navnlig må påhvile dem, der har gode eller middelstore indkomster, eller som i højere grad end andre har nydt godt af de sidste års fremgang, og understregede, at særlige hensyn må tages til samfundets dårligst stillede. Jeg kan helt ud give disse synspunkter tilslutning. Fra enkelte sider har der været rejst kritik af, at statsministeren ikke på en helt anden måde greb direkte ind i de forestående lønforhandlinger. Er det nu klogt? Ja, det kommer selvfølgelig an på, hvad det er, man vil opnå. Hvis det er at prøve at bringe den forestående forhandlingssituation i hårdknude på forhånd, så ville det nok have været klogt, om den højtærede statsminister var gået mere ind i den. Men hvis det ikke er formålet — og det kan det vel ikke være — var statsministerens ord netop den advarsel mod at sætte fremskridt og beskæftigelse over styr, der var på sin plads ved den lejlighed.

Mon ikke nogen af dem, der taler mådehold i denne tid, skulle prøve at gøre sig situationen lidt mere klar, end man har på fornemmelsen de ofte gør. Det er på den ene side helt indlysende; at en gentagelse af indkomststigninger ud over landets produktionsevne kun kan bringe os i økonomisk ulykke, og det er lige så klart, at ulykkerne i første omgang vil gå ud over dem, der lettest risikerer at miste deres arbejde. Men når det er sagt, må det tilføjes lige så stærkt, at det gælder om at bevare den økonomiske balance, uden at det går ud over den sociale balance — sådan som den højtærede statsminister var inde på det i sin tale på Arbejdsmands og Specialarbejder Forbundets kongres. Det er, med rette, vanskeligt for ikke at sige umuligt for den dårligt stillede at forstå, at der ventes samme tilbageholdenhed af ham eller hende som af den, der har det samme om dagen, som han har om ugen. Det er umuligt for den dårligt stillede at forstå, at det er ham eller hende, der skal vise